

stelling tot zoveel z.g. autoriteiten hun leven op het spel gezet hadden, moesten de vormgevers van bevrijd Nederland worden.

★

Van augustus '43 tot maart '44 bestond de leiding van de Landelijke Knokploegen uitsluitend uit Valstar, Scheepstra, van Dijk en van der Horst. Deze laatste vormde de schakel met de LO-leiding; hij gaf telkens op, aan hoeveel bonkaarten de LO behoefte had, en regelde voorts de financiën van de Knokploegen. Het geld dat daarvoor nodig was, werd aanvankelijk louter uit fondsen van de LO ter beschikking gesteld, later mede uit die van het Nationaal Steunfonds. Er moest veel gereisd en getrokken worden, soms waren bedragen voor aankopen nodig en voorts kregen de leiders en leden der Knokploegen een wekelijks vergoeding als zij daar behoefte aan hadden. Dat laatste was steeds het geval bij de KP'ers die ondergedoken leefden. Veel geld kregen zij niet: per ongehuwde f 25 per week, gehuwden kregen iets meer – dat hing van de gezinsgrootte af. Voorts ontvingen alle KP'ers twee bonkaarten per maand in plaats van één en met de 'rokerskaarten' was men nog iets royaler.

De vier die de leiding vormden, kwamen als regel eenmaal per week bijeen, veelal in Arnhem ten huize van 'tante Spiek' (Hendrika Spieksma-van Zwol). Valstar, Scheepstra en van Dijk rapporteerden dan welke operaties in voorbereiding waren en wat daarvan te verwachten viel, van der Horst legde er de cijfers van de benodigde bonkaarten naast en men kon dan zien of men aannemen mocht dat men dat aantal zou halen dan wel of op korte termijn meer overvallen nodig waren. Het aantal benodigde bonkaarten steeg van maand tot maand. Van Dijk, Valstar en Scheepstra moesten dan ook steeds meer tijd geven aan de vorming van nieuwe Knokploegen. In maart '44 werd de leiding van de LKP uitgebreid: Dobbe werd er in opgenomen teneinde vooral, gelijk reeds vermeld, in Limburg en Noord-Brabant Knokploegen te vormen, en voorts werd Johannes Post aangetrokken. Deze opereerde toen in het westen des lands; zijn Knokploeg en die van zijn broer Marinus waren in die tijd hoofdzakelijk werkzaam voor de grote organisatie

kunnen niet veel zeggen.' 'Dat kan wel zijn, maar daar zullen ze geen rekening mee houden.' 'Je moet ons deze hoop niet ontnemen.' . . . Johan gaat zelfs zo ver met zijn burgemeesterschap dat, wanneer hij baas in zijn gemeente is, er niet meer gemengd mag worden gezwommen.' (M. van Huessen-Pikaar: *Wij en een volk. Belevissen van een koerierster* (z.j.), p. 47-48).